

Bývalý prokurátor obhajuje právo na dôstojnú smrť

Milan Král, Pravda | 12.12.2014 14:00

Môže nevyliciteľne chorý ukončiť svoje utrpenie a vybrať si s pomocou odborníkov za prísne stanovených podmienok dobrovoľný odchod z tohto sveta? V niektorých krajinách mu to už zákony umožňujú, nie však na Slovensku.

Ludovít Hargaš vraví, že život sa mu zmenil na utrpenie a bolesť.

Autor: Milan Král, Pravda

Ľudovít Hargaš (76) z Trenčína už nemá veľa fyzických síl, ale všetky využíva na to, aby dosiahol povolenie na eutanáziu. Je právnik a tvrdí, že si chce len uplatniť základné ľudské práva zakotvené v ústave. Trpí nevyliciteľnou chorobou a krutými bolesťami, ktorým chce uniknúť dôstojnou smrťou, ktorú si sám vyberie.

Pracoval na prokuratúre v Senici, Trnave, Bratislave a Trenčíne, tu odišiel do dôchodku. Zdravotné problémy sa uňho začali prejavovať ešte pred dôchodkom, prvými príznakmi boli bolesti chrbtice.

„Záver, ku ktorému dospeli vo Vojenskej nemocnici v Ružomberku, bol jednoznačný: generalizovaná atrofia mozgu a celkového nervového systému. Túto diagnózu som sa dozvedel v roku 2009. Je to postupné umieranie. Na celom svete nenašli príčinu, prečo to tak je, a nenašli na to ani žiadne lieky. Ja som sa rozhodol pre eutanáziu. Vychádzam pritom z ústavy, kde sa hovorí o základných ľudských právach, ktoré nemôže nikto obmedzovať, zakazovať, meniť a odnímať,“ hovorí Ľudovít Hargaš.

Zavolať do redakcie denníka Pravda a požiadať o pomoc. Opakoval, že nechce nič viac, len si uplatniť svoje základné ľudské práva. Obrátil sa s touto žiadosťou na všetky možné inštitúcie a mocných tohto štátu, ale odpovede ho neuspokojili. Niektoré boli takého typu, že sa robí vedecký výskum a možno sa podarí v budúcnosti nájsť niečo aj na toto ochorenie. To však nebolo útechou pre človeka, čo každý deň trpí neznesiteľnými bolesťami. Iní mu vysvetľovali, že eutanáziu náš právny systém nepovoľuje.

„V ústave nie je uvedené, že sa eutanázia povoľuje. Ale práve tak nie je uvedené ani to, že sa nepovoľuje. Nerozhodoval som vraj o svojom živote, teda nemôžem rozhodovať ani o svojej smrti. Pýtam sa: kto teda môže rozhodovať o smrti, na koho sa môžem obrátiť, keď už nechcem byť na tomto svete a trpieť ako zdochýnajúce hoviadko. Som ochotný prísť hocikde, kde sa vykoná eutanázia, aj s tým, že dostanem prípravok, ja ho doma užijem a budem mať konečne pokoj,“ pokračoval Ľudovít Hargaš. Bez rozčuľovania, bez veľkých emócií. Rozprával pokojne, vyrovnane, každú myšlienku podoprel argumentmi, ako to robia právnici.

Keď sme sa mu neskôr ozvali, horko-ťažko dostal zo seba vetu. Vravel, že ho práve prepadli bolesti, hlavu mu ide rozhodiť, nedokáže sa rozprávať. Sľúbil, že sa ozve, keď mu bude lepšie. Slovo dodržal. Ozval sa, ale nechcel, aby sme prišli k nemu na návštevu. Necíti sa na to, choroba ho príliš poznačila. A jeho manželka je vraj na tom ešte horšie. Rozprávali sme sa teda po telefóne.

„Nikto mi nechce pomôcť, všetci sa odvolávajú na trestný zákon, konkrétne trestný čin samovraždy. Tam je v odseku 1 uvedené, že vinný je aj ten, kto inému napomáha k samovražde. Lekári mi nemôžu pomôcť eutanáziou, lebo im hrozí trestné stíhanie za túto skutkovú podstatu. Ja chcem dosiahnuť, aby tieto slová vypadli zo skutkovej podstaty, aby to bolo vyčistené v súlade s ústavou,“ argumentuje bývalý prokurátor.

Hovorí o svojom ochorení, že berie lieky, ktoré mu nepomohli. Bolesti pretrvávajú stále a sú čoraz väčšie, viac a viac sa stupňujú. Mučia ho silné bolesti hlavy a chrbta, a čím ďalej, tým je to horšie. Atrofia pokračuje ďalej, a tým aj celý organizmus prestáva byť funkčný tak, ako bol predtým, opisuje svoj stav. Sleduje problematiku eutanázie a vraví, že zatiaľ nevie o tom, že by sa niektorá slovenská inštitúcia začala vážne zaoberať touto otázkou. Poukazuje pritom na viaceré európske štáty, ktoré ju zaviedli, napríklad Holandsko, Luxembursko, Belgicko, Švajčiarsko, Albánsko.

„O narodení rozhodli moji rodičia, ale o smrti nemá kto rozhodnúť. Zostáva to len na mne, ja sa rozhodujem, nikto nemôže o mne rozhodovať, či mám zomrieť, alebo nemám zomrieť, kedy mám zomrieť a akým spôsobom mám zomrieť. A ja som sa rozhodol pre eutanáziu. Zlepšenie zdravotného stavu neprichádza do úvahy, len zhoršenie. To je na tom to hrozné. Domáham sa len toho, že chcem zomrieť dôstojnou smrťou. Tak ako som dosiaľ žil. Vždy večer si želim, aby som sa ráno už nezobudil, aby som v pokoji zaspal naveky. To je všetko, čo k tomu treba dodať,“ ukončil svoje rozprávanie Ľudovít Hargaš.

© AUTORSKÉ PRÁVA VYHRADENÉ

Súvisiace články:

- [Brittany svoj sľub dodržala. Žena s rakovinou si 1. novembra zobrala život](#)
- [Poľský súd má rozhodnúť: vražda alebo eutanázia?](#)
- [Prieskum: Vyše polovica Slovákov súhlasí s eutanáziou](#)
- [SaS plánuje otvoriť diskusiu o eutanázii](#)
- [Dokážu si malí pacienti vypýtať vlastnú smrť?](#)